

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	7013201150
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7013201150.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu P. M., R., právne zastúpeného JUDr. Milanom Žoldošom, advokátom, Sasinkova 6, Bratislava, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava (predtým Krajskému riaditeľstvu policajného zboru, Krajskému dopravnému inšpektorátu, Kuzmánaho 8, Košice), o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-80/2013-O zo dňa 11. júla 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/217/2013-48 zo dňa 28. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/217/2013-48 zo dňa 28. novembra 2013 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, Okresného dopravného inšpektorátu č. p.: ORPZ-KE ODI1-P-1227/2012 zo dňa 9. apríla 2013 bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“) na tom skutkovom základe, že dňa 27. októbra 2012 v čase o 10,50 hod., v Košiciach, po ul. Národná trieda, viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Škoda Fábia, ev. č. M., bez rozsvieteného ustanoveného osvetlenia.

Za tento priestupok bola žalobcovi uložená sankcia - pokuta vo výške 50,- €. Zároveň mu bola podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s § 1 vyhlášky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov o priestupkoch, uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- €.

Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-KE-KDI2-80/2013-O zo dňa 11. júla 2013 odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Košiciach na základe žaloby preskúmal správne konanie a rozhodnutie žalovaného a podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol, lebo dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu bol súladný so zákonom. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

Podľa správy Slovenského hydrometeorologického ústavu zo dňa 29. novembra 2012 bolo v Košiciach dňa 27. októbra 2012 - v deň spáchania priestupku žalobcom v čase od 10:30 do 11:00 hod. zamračené a od 11:10 hod. sa vyskytoval dážď. Toto nepriaznivé počasie uviedli v záznamoch o podaní vysvetlenia aj traja členovia policajného zboru, ktorí priestupok žalobcu riešili. Nebolo preto nezvyčajné, aj vzhľadom na vtedajšiu polohu motorových vozidiel (vedeného žalobcom, ako aj policajného), pre členov policajnej hliadky nevšimnúť si medzi množstvom vozidiel s rozsvietenými svetlami vozidlo žalobcu, ktoré svetlá rozsvietené nemalo, čo napokon policajti potvrdili aj po prejení križovatky, keď sa so svojím vozidlom pustili za vozidlom žalobcu a presvedčili sa na 100 %, že žalobca so svojím vozidlom nesvietil a urobil tak, až keď videl, že ho policajti zastavujú. Pri porovnaní výpovedí troch členov policajnej hliadky (záznamy o podaní vysvetlenia zo dňa 8. januára 2013 a 16. januára 2013) je zrejmé, že tieto ich výpovede sú v rozhodujúcich bodoch zhodné. Ak sa líšia, tak len v pre vec nepodstatných záležitostiach.

V správe o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 27. októbra 2012, ako aj v zázname o podaní vysvetlenia zo dňa 2. a 3. novembra 2012 členovia policajnej hliadky uvádzajú skutočnosti, ktoré sú podané spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o pravdivosti ich výpovedí (tvrdenia žalobcu, že si je vedomý, že nesvietil, ako aj to, že s vecou pôjde až na súd, nakoľko v minulosti už viacero sporov s políciou vyhral).

Tvrdenie žalobcu, že vždy má svetlá zapnuté, nakoľko to už robí vzhľadom na počet najazdených kilometrov automaticky, nemožno brať do úvahy, nakoľko nemá žiadnu dôkaznú váhu. Takisto súd dospel k názoru, že aj keby mohli vzniknúť určité pochybnosti ohľadne terminus technicus - zastavenie vozidla, žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia túto situáciu dostatočne vysvetlil a aj z pravidiel formálnej logiky možno usúdiť, že zákonodarca zastavením vozidla v kontexte celého obsahu zákona č. 8/2009 Z. z., nemôže myslieť krátke prerušenie jazdy z dôvodov, ktoré vodič vozidla nemôže nijako ovplyvniť (červená na križovatke). Správne orgány mali na preukázanie skutkového stavu k dispozícii dôkazy nachádzajúce sa v administratívnom spise, ktoré pri ich vyhodnotení preukázali zavinenie žalobcu.

Na pojednávaní súdu právny zástupca žalobcu nové skutočnosti neuviedol, pridržal sa svojich pôvodných vyjadrení, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise a so súhlasom predsedu senátu uviedol priamo do zápisnice súdu, že: „Žalobca zotrváva na svojich vyjadreniach, ktoré sú zachytené v spisovných podaniach. Máme za to, že je pochybné, či sa skutok stal tak, alebo či sa vôbec stal, spôsobom ako je opísaný v rozhodnutí vydanom v správnom konaní. Máme za to, že nie je jednoznačne preukázaná vina žalobcu, sme v situácii, keď je proti sebe postavené tvrdenie proti tvrdeniu bez toho, že by správny orgán mal k dispozícii jednoznačný dôkaz preukazujúci vinu žalobcu. Celé obvinenie, aj celý priestupok je zo strany žalovaného postavený iba na výpovediach členov hliadky, ktorí sú príslušníkmi rovnakého orgánu, ktorý rozhoduje o priestupku. Žalobca je dlhoročným šoférom, ktorý v rámci svojej pracovnej činnosti používa vozidlo dennodenne a návyky, ktoré sa týkajú opatrení pred začatím jazdy má jednoducho zautomatizované a robí ich reflexívne. Preto toto konanie žalobca považuje za principiálne konanie, lebo zotrváva na svojej pravde, nechce ho gradovať do nedôvodných rozmerov, skôr mu ide o to obrátiť sa na súd ako na inštanciu, ktorá je nezávislá, pretože doteraz v správnom konaní orgán, ktorý rozhodoval o jeho vine, je aj ten, ktorý subjektívne opieral svoje rozhodnutie v správnom konaní, sú tými

istými orgánmi...”

Krajský súd takisto nespochybňuje, že dôkazy, ktoré jednoznačne potvrdili, že predmetný skutok sa stal tak, ako to uviedol prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí, boli zadovážené a vykonané zákonným spôsobom, a preto nebolo možné žalobcovi z dôvodov uvedených v žalobe vyhovieť. Žalobca na žiaden z dôkazov uvedených v § 73 zákona č. 372/1990 Zb. nereagoval tak, že by spochybnil či už jeho dôveryhodnosť alebo jeho výpovednú hodnotu.

Ak by totiž súdy v tomto, ako aj obdobných prípadoch (samozrejme to vždy závisí od povahy porušenia bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky), kde chýba dôkaz získaný technickými prostriedkami, automaticky vždy dali za pravdu žalujúcej strane, vznikol by do budúcnosti nebezpečný právny precedens, podľa ktorého by za určité iným spôsobom preukázané porušenia zákona nebolo možné tieto takto posudzovať a páchatel'ov týchto porušení (priestupkov) vôbec sankcionovať.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že skutkový stav nebol riadne zistený, výpovede príslušníkov polície sú rozporné a nie sú objektivizované iným nezávislým dôkazom. Spochybňuje možnosť členov policajnej hliadky vidieť, že jeho vozidlo nemalo zapnuté predpísané osvetlenie, keďže na svetelnej signalizácii stálo tesne v rade iných vozidiel, ktoré bránili výhľadu policajnej hliadky na vozidlo žalobcu a na jeho predpísané osvetlenie. Konštatovanie súdu, že žalobca uznal, že nesvietil, považuje za nepravdivé, žalobca nepripustil možnosť, že by počas jazdy nemal zapnuté predpísané osvetlenie. Namietal tiež, že súd nijako neodôvodnil, prečo priznal kvalitatívne rovnakému tvrdeniu policajnej hliadky väčšiu dôkaznú silu, ako tvrdeniu žalobcu, a to napriek tomu, že sú v priamo rozpore. Jedná sa o skutkové okolnosti, ktoré nie je možné rekonštruovať a ani spätne overiť. Napriek nedostatku dôkazu nepochybne preukazujúcu vinu/nevinu žalobcu nie je dôvod ignorovať zásadu „in dubio pro reo“. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prerokovanie a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že trvá na zistených skutkových a právnych skutočnostiach, je toho názoru, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako je uvedené v jeho rozhodnutí a preto navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Odvolací súd vzhľadom na ďalej uvádzané skutočnosti nepovažoval za potrebné na prejednávanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 28. mája 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislave, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol a minister nevyužil zákonnú možnosť určiť podľa § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení novely č.

345/2012 Z. z. (ktorá nadobudla účinnosť od 1.1.2013 a bola prijatá zrejme v súvislosti s realizáciou programu ESO), ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ ZP na už uvedenom skutkovom základe.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a/ až j/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 32 ods. 1 ZCP, vozidlo musí mať okrem prípadu uvedeného v § 34 ods. 4 počas jazdy rozsvietené stretávacie svetlomety alebo im na roveň postavené osvetlenie; to neplatí pre nemotorové vozidlo, ktoré musí mať rozsvietené svetidlá počas zníženej viditeľnosti. Za nezníženej viditeľnosti môžu byť na vozidle namiesto stretávacích svetlomietov rozsvietené denné prevádzkové svetidlá, ak je nimi vozidlo vybavené.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej iba SP), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstará potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov.

Toto ustanovenie je pri zisťovaní skutkového stavu dominantné, a to aj napriek tomu, že ustanovenie § 34 ods. 3 prikazuje účastníkovi konania aj niečo iné.

Podľa § 34 ods. 1 až 5

(1) Na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

(2) Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

(3) Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

(4) Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu.

(5) Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 51 ZP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 58 ods. 1 a 2 ZP, objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,

b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,

c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,

d) uloží ochranné opatrenie,

e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu pripojených administratívnych spisov dospel k záveru, že skutkový stav bol zistený nepochybne - presne a úplne a jeho právne posúdenie je v súlade so zákonom. Rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Košice vychádza z úplne a nepochybne zisteného skutkového stavu preukazovaného v podstatnej časti zhodnými výpoveďami troch príslušníkov polície.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z., pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou

vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dodržiavať etický kódex policajta, ktorý vydá minister.

Príslušníci polície ppráp. L. B., nstržm. U. X. a Bc. U. N. postupovali v súlade s týmto ustanovením, keď po zistení, že žalobca koná v rozpore s ustanovením § 32 ods. 1 ZCP a dopúšťa sa tým priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ ZP zastavili jeho vozidlo v úmysle napomenúť ho a umožniť mu ďalšiu jazdu. Pre agresívne správanie žalobcu však boli, opäť v súlade s uvedeným ustanovením, povinní použiť prísnejšie prostriedky a postupy a použiť blokové konanie ako spôsob nápravy a prevýchovy priestupcu, zistiť, že napomenutie by sa určite minulo svojmu účinku.

V tomto smere bol postup policajtov správny a v súlade so zákonom a je potrebné oceniť ich priamu reakciu v službe na porušenie zákona zo strany účastníka cestnej premávky. Ich postup nebol v rozpore so zákonom ani vtedy, keď po odopretí zaplattenia pokuty žalobcom spísali záznam o objasňovaní priestupku a tento úkon určite zabral určitý čas. Odvolací súd však nadobudol istú pochybnosť o odôvodnenosti dĺžky spisovania záznamu a obmedzovania žalobcu v ďalšej jazde, najmä po tom, čo boli matkou žalobcu opakovane upozornení, že idú pre chorú matku. V tomto okamihu už zrejme zásah do práv a slobôd žalobcu, ale najmä jeho matky, prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného služobnou činnosťou hliadky polície.

Pokiaľ ide o hodnotenie výpovedí policajtov, odvolací súd nemá pochybnosť o tom, že vypovedali o udalosti tak, ako to zaznamenali svojimi vnemami, ich výpovede sú zhodné v tom, že videli vozidlo žalobcu stáť pred križovatkou s nerozsvietenými svetlami, ktoré si rozsvietil až tesne pred tým, než ho začali zastavovať a zhodne tiež uviedli, že prvé slová žalobcu boli o tom, že ho zastavili kvôli nerozsvieteným svetlám, že ho zdržujú, lebo sa ponáhľa a že majú pomáhať a chrániť a nie sekírovať. Mal povedať, že to poženie až na súd a niekoľko vecí už vraj takto vyhral. Odvolací súd preto považoval tvrdenia žalobcu, že svetlá rozsvietené mal, že si to policajti na neho len vymysleli, za nedôveryhodné a neobjektívne.

V súlade s objektívne zisteným skutkovým stavom vyznieva aj výpoveď matky žalobcu, ktorá sa s ním vo vozidle viezla. Aj keď o samotnej skutočnosti, či a kedy si jej syn počas jazdy rozsvietil svetlá na vozidle, nevedela nič uviesť, zhodne s výpoveďami príslušníkov polície uviedla, že ich zastavili policajti, že jej syn na nich kričal, že ho na to upozornila a tíšila a že príslušníkov upozorňovala na to, že sa ponáhľajú.

Ak by došlo k niečomu takému, ako tvrdí žalobca, že príslušníci polície by o ňom v rozpore s objektívnou skutočnosťou tvrdili, že nemal počas jazdy rozsvietené svetlá, jeho matka, napriek tomu, že sa nevedela vyjadriť k podstate veci, by určite zaregistrovala protiprávnosť postupu príslušníkov polície voči svojmu blízkeму príbuznému a vystúpila by na jeho obranu. Z jej výpovedí a reakcie je však zrejme, že príslušníci polície v zhode s nimi zisteným skutkovým stavom konali v súlade so zákonom voči páchatelovi priestupku.

Nie je pritom namieste požiadavka žalobcu na navrhovanie ďalších dôkazov o jeho vine, napríklad dôkazom pochádzajúcim z technického prostriedku (kamery, nahrávacieho, či iného záznamového zariadenia), pretože ak niet pochybností o akomkoľvek dôkaze, bez ohľadu na to, z akého zdroja pochádza a ak bol zadovážený a vykonaný zákonným spôsobom, nie je nutné k nemu priradovať ďalšie dôkazy. Iba v prípade pochybností je nevyhnutné zadovážovať ďalšie dôkazy na preukázanie skutkového stavu; v danom prípade však ani prvostupňový, ani odvolací súd o zistenom skutkovom stave pochybnosti nemal, preto nepovažovali za potrebné zadovážovať a vykonávať iné dôkazy.

Výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný, nemá ani väčšiu ani menšiu procesnú váhu, než ktorýkoľvek iný dôkaz. Ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom - v súlade so zákonom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať iba preto, že príslušník polície voči podozrivému z priestupku zakročuje ako prvý a je v zásade v jeho záujme usvedčiť priestupcu zo spáchania priestupku. Až v prípade, ak je inými dôkazmi preukázané neobjektívne a prípadne zaujaté tvrdenie príslušníka polície o ním dokumentovanom skutku, je potrebné v súlade so zákonom o priestupkoch a Správnym poriadkom zadovážovať a vykonať ďalšie dôkazy.

V prerokúvanom prípade len výpoveď žalobcu stála proti výpoveďiam príslušníkov polície, ktoré v zásade neboli spochybnené ani výpoveďou nezaujatej svedkyne - matky žalobcu.

Správne orgány a teda aj žalovaný správne vyhodnotili dôkazy a zistili, že žalobca nemal počas jazdy

rozsvietené svetlá, ktoré je povinný mať rozsvietené, bol zastavený hliadkou polície a keďže reagoval na zastavenie agresívne, nebolo postačujúce ho napomenúť, ale bolo namieste uloženie blokovej pokuty. Vzhľadom na odmietnutie i tohto postupu, došlo k spísaniu záznamu o objasňovaní priestupku a následne i k priestupkovému konaniu.

Odvolací súd z týchto dôvodov nezistil pochybenie v preskúmanom rozhodnutí a prihliadajúc i na bohatú priestupkovú minulosť žalobcu vyplývajúcu z početných záznamov v evidenčnej karte vodiča, považoval nielen zistenie skutkového stavu v priestupkovom konaní, ale i uloženie sankcie za priestupok vo výške pokuty 50,- Euro za primeranú, ba až miernu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu preto podľa § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.